

Nyhetsbladet Frihetsjournalen nr 4, oktober 2007

Utges som komplement till bloggen "I hjärtat rebell"
Utkommer med ett nummer per månad.

Prenumeration: 500 kr till juni 2008. Lösnr: 50 kr/st

Bankgiro: 5210-6929

Utgivare är
Erixon Kommunikation AB

Rapport:

Poddradion är igång

Det har hittills blivit fem program i höstens poddradiosatsning. Jag tycker det fungerar bra som komplement till texten.

Två kritiska aspekter kommer jag dock att hålla ögonen på. Det tar väldigt mycket mer tid att göra "ljud" än text.

Antalet lyssnare är dessutom litet i förhållande till hur många som läser bloggen. Pratrado är stort i USA, men är kanske inget som passar i Sverige? ●

Besöksrafiken:

Ökning under hösten

Så här ser statistiken ut för trafiken till bloggen det senaste kvartalet:

September: 298.577 hits och 98.934 unika besök.

Augusti: 278.576 hits och 93.014 unika besök.

Juli: 238.910 hits och 81.072 unika besök.

En god utveckling med tanke på att det, som *Aftonbladet* skriver, varit en nyhetsfattig period ●

Dick Erixon

Mest kommenterade blogginläggen:

Kan yttrandefriheten skada frihetens sak?

De flesta läsarkommentarerna förra månaden, både instämmanden och kritiska, handlade om min rapportering kring yttrandefriheten och dödshoten mot konstnären Lars Vilks och chefredaktören Ulf Johansson på Nerikes Allehanda.

För ovanlighetens skull har jag fått kritik både från vänsterhåll och från konservativa som menar att jag går för långt.

Att spotta sin granne i ansiktet är inte gott uppförande, menar en läsare.

Men då har man fört ner yttrandefriheten till ett privat möte mellan två personer, kanske i trapphuset där man bor. I det läget, i **den lilla världen**, gäller en uppsättning moralregler. Det handlar om hur vi bemöter varandra som enskilda personer. Man kan inte göra en person ansvarig för vad andra gör.

Därför är det naturligtvis helt förkastligt att anklaga en

kvinnor med slöja för det förtryck som fundamentalister står för.

Skulle aldrig falla mig in att lägga skulden för fundamentalister på min muslimske granne! Jag har ingen anledning att köra upp Lars Vilks teckningar i ansiktet på honom.

Här gäller det ju att i en vardaglig situation respektera dem man möter, och så länge man blir behandlad väl ska man självklart inte förolämpa eller provocera.

Jag har aldrig blandat ihop "storpolitik" med vardagsmötet i kvarteret hemma där jag bor. Jag förstår inte hur man kan göra det. Politik är politik och har sina arenor, privatlivet är något annat.

I **den stora världen** gäller en annan dynamik.

Men vissa läsare menar att det även här är fel att argumentera på ett sätt som kan förolämpa någon. För mig är det obegripligt. Jag förolämpar ►

alltid genom mitt raka sätt att argumentera, mest socialister och kommunister.

Innebär detta nya krav i samhällsdebatten att jag ska vara tyst? Någon kan ta illa upp!

Då har yttrandefriheten avskaffats.

Nej, förolämpning, eller "kränkning" som det så modernt kallas numera, får inte ha någon påverkan på yttrandefrihetens gräns.

Taktisk tystnad

Andra menar att vi västerlänningar borde hålla tyst om islam, eftersom det pågår en strid mellan moderata och fundamentalister. Genom våra provokationer kan fundamentalisterna stärkas.

Låt muslimerna själva tänja gränserna för hur religionen kan kritiseras, menar vissa.

Det resonemanget genomsyrar ett stort reportage i *Dagens Nyheter* (7/10) där skillnaden mellan hur danska muslimer agerade efter *Jyllands-Postens* teckningar och hur svenska muslimer agerade efter Lars Vilks rondellhund.

De danska sökte stöd hos fundamentalister i Mellanöstern för att trappa upp konflikten, medan de svenska hjälpt till att begränsa protesterna.

Men artikeln slutar med ett hot: att ställa upp och i Mellan-

östern desarmera en konflikt kan ske "En enda gång."

Alltså: kommer fler teckningar kan svenska ambassader stickas i brand.

Vägra lyda hot

Och det är här jag finner att jag inte kan gå med på ens ett taktiskt avstående från yttrandefriheten. Jag har aldrig i mitt liv böjt mig för hot, och jag tänker inte börja nu.

Hot får aldrig löna sig.

På hot finns bara ett svar: det trots som ett finger i luften illustrerar. De som hotar ska inte få som de vill. Sedan skiter jag i om det är nynazister, fundamentalister eller vänsterextremister.

Den som börjar böja sig för hot förlorar snabbt sin integritet. Och utan integritet, vad ska man då med frihet till?

Hänsynsfull, taktiskt smart och flexibel är ofta bra att vara, men inte när man möts med hot. Då uppstår en mycket speciell situation där man inte kan backa utan att förlora allt.

Ex-muslimer för kritik mot islam

Men jag tycker naturligtvis det är bra att personer ur den muslimska kulturen börjar organisera sig i Europa mot islams totalitära drag.

Vid ett opinionsmöte under september presenterade den nybildade organisationen *Ex-muslimer i Sverige* sitt pro-

Teckning från Lars Vilks hemsida (vilks.net): "Rondellhunden profeten Muhammed har tagit intryck av demonstrationsintresset och driver sin egen kampanj: *Den goda viljan.*"

gram och demonstrerade sitt stöd till konstnären Lars Vilks och dem som publicerar hans teckning med Muhammed som rondellhund.

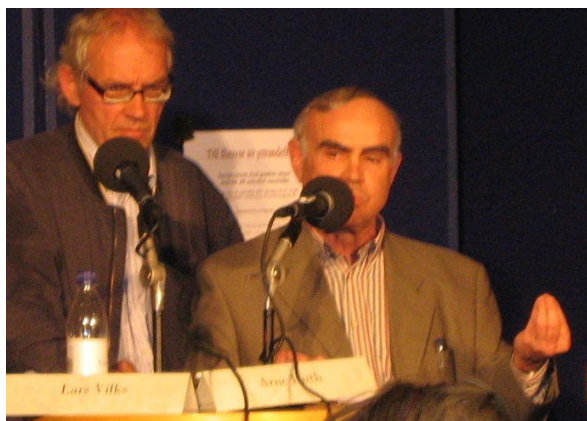
Många muslimer i Europa har flytt från förtryckande regimer, inte minst från mullornas Iran. De vill absolut inte uppleva att detta islamistiska förtryck nu exporteras till Sverige.

De vill ha rätt att kritisera islam på samma sätt som svenskar kan kritisera och skämta om kristendomen och Jesus.

Och den rätten ska alla ha!

I mitt bakhuvud finns alltid **Ayaan Hirsi Alis** enkla och kloka svar på vad hennes mål är: hon vill uppleva den dag då *Monty Python*-gängets film "Life of Brian" spelats in med Muhammed i huvudrollen och när den visas möts med skratt istället för hot i den muslimska världen.

Vem kan – egentligen – se denna önskan som någonting orimligt, skadligt eller förkastligt? ●

Lars Vilks och DN:s före kulturchef Arne Ruth vid opinionsmöte till förmån för yttrandefriheten, anordnat av Ex-muslimer i Sverige och Humanisterna.

Foto: Dick Erixon

Skvallar på hög nivå:

Bob Novak avslöjar Washingtons hemligheter

Ingen har så länge, så ingående och så oberoende bevakat den högsta politiska ledningen i USA som Robert Novak.

Hans nya bok om sina 50 år i huvudstaden är en guldgruva för oss som vill veta mer om vad som händer bakom kulisserna i maktens korridorer.

Novak kom till Washington DC hösten 1957, som 26-årig reporter för nyhetsbyrån *Associated Press*, AP.

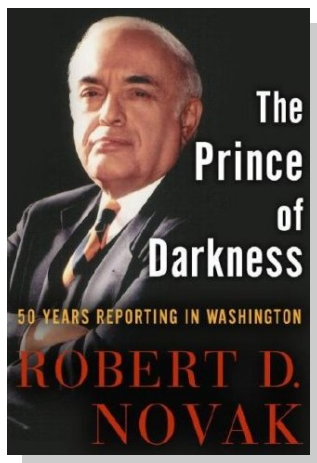
Han fick rycka in som vikarie och bevaka bröderna Kennedys senatsförhör av transportarbetareförbundets ordförande **Jimmy Hoffa**, vars band till maffian avslöjades.

Novak gillade inte **Robert Kennedys** taktik, som var att rikta allt strålkastarljus på Hoffa, så att de fackpampar som hade kontakter med demokratiska partiet slapp undan. Även om de var lika korrumpade som Hoffa.

Biljakt med Kennedy

Men Novak erkänner att han blev charmad av **John F Kennedy**, som bland annat bjöd den unge reportern Novak att flyga med hans privatplan efter ett valmöte i Wisconsin i mars 1960. När de kom till Washington frågade Kennedy var Novak bodde. När han svarat, sa Kennedy att han kunde skjutsa Novak hem. Det blev en vansinnesfärd i Kennedys cabriolet.

Kennedy körde som en galning och sneglade med blicken för att se hur Novak reagerade. Dagen därpå vann Kennedy primärvalet i Wisconsin.

Novak röstade på Kennedy i presidentvalet 1960 eftersom han drev den mest högerprofilerade kampanj någon demokrat gjort i modern tid.

Kennedy lovade skattesänkningar, något **Richard Nixon** inte gjorde. Han talade mer om hårda tag mot Fidel Castro än vad Nixon gjorde.

Hjälpte en packad LBJ

Innan han blev Kennedys vicepresident var **Lyndon B Johnson** kung i senaten. För att få som han ville såg LBJ till att ha ett stort socialt umgänge, inte minst med andra från södern, som drack whisky som vatten.

Novak berättar hur han, som är kort i rocken, fick stötta en svårt berusad och två meter lång Johnson ut till en taxi efter en kväll i senatens pressklubb.

Johnson tackade aldrig, utan var snarare mån om att markera vem som bestämde. När Novak frågade hur det skulle gå med en viktig lagstiftning, sa Johnson att den kommer aldrig att passera. Kort därefter kunde Novak konstatera att Johnson lotsat lagstiftningen till beslut.

Johnson ville markera vem som var beroende av vem, skriver Novak.

Nixons fixande och trixande

Bob Novak erkänner misstag i sin bok. Det värsta anser han vara när han förstår att han utnyttjats av president Nixons rådgivare **Charles Colson**.

Novak skrev vid denna tid, i januari 1973, en inflytelserik kolumn, som publicerades i ett stort antal tidningar över hela USA och vars upplaga därmed kom upp i tiotals miljoner ex.

När Novak besöker Colson i dennes tjänsterum i Vita huset lovade han ett scoop, om Novak i sin kolumn skrev att "Colson har avböjt att kommentera". Därmed fick läsarna intrycket att Colson inte själv var källan, vilket han alltså var.

Colson sa till Novak att han skulle stämma tidskriften *Time* om den inte publicerade en rättelse om Colsons inblandning i Watergateinbrottet.

En sådan stämning hade varit ett historiskt trendbrott där politiker och medier möts i rätttegångssalar. Novak slog upp detta stort i sin kolumn.

Men *Time* publicerade aldrig en rättelse, och Colson stämde inte tidskriften.

Jag blev utnyttjad av Colson som lyckades sätta press på och skrämna tidskriftens redaktion och ägare genom min kolumn, skriver Novak.

Detta sätt att jobba, att trixa, ljuga, vilseleda och alltid planera för hur man ska kunna förneka det man gjort, var typiskt för Nixons presidentskap, menar Novak.

Det här är den mest träffsäkra beskrivning av Nixonmentaliteten jag tagit del av.

Novak får Alexander Haig sparkad

När **Gerald Ford** blivit president efter Nixons avgång, stannar general **Alexander Haig** kvar som Vita husets stabschef, något Fords medarbetare ogillar. De skvallrar till Novak om hur Haig försöker driva Nixons intressen i allt från hur tjänsterum fördelas till vilka tavlor som hänger på väggarna i Vita huset.

Gerald Ford vill se sina favoriter bland presidenter, Lincoln och Truman, medan Haig låter Nixons utvalda hänga kvar, Teodor Roosevelt och Woodrow Wilson.

Novak avslöjar detta i sin kolumn under rubriken ”Ford-medarbetare kräver Haigs avgång”, och snart ringer Haig upp Novak och skäller. Mindre än tre veckor senare har Haig avgått, liksom övriga Nixon-medarbetare som blivit kvar.

Fords nya stabschef blir en viss **Donald Rumsfelt**.

Novak konstaterar att Gerald Ford var en ovanlig president – hans ambition var att minska presidentmakten till

förmån för kongressen, inte öka den:

”Av de tio presidenter jag har bevakat är det bara Ford som trott på kongressens överhöghet.”

Kanske beror det på att Ford var gruppleddare i representanthuset innan Nixon utsåg honom till vicepresident, och därmed är den ende president i USA:s historia som inte funnits med på någon valsedel i val av president.

Novak skriver att Gerald Ford var en ärlig och trevlig person, men inte kvalificerad att vara president.

Vilken Jimmy?

Ingen kunde ana att den okände **Jimmy Carter** från Georgia skulle bli demokratiska partiets presidentkandidat – och sedan vinna valet 1976.

Novak skriver att ”Carters tillkännagivande att han kandiderade ignorerades så till den milda grad i medierna att jag inte blev medveten om den förrän fem månader senare”.

Och så här gick det till:

Novak tog en promenad mot FN-skrapan i New York för att intervjua USA:s dåvarande FN-ambassadör, när en stor svart limousine stannade

och någon ropade: ”Novak! Hoppa in! Vi tar dig dit du ska.”

Rösten tillhörde **Eliot Janeway**, en investerare på Wall Street och blivande kungamakare inom demokratiska partiet.

När Novak klivit in, blev han överraskad av att se Jimmy Carter i bilen.

”Du känner till guvernör Carter, eller hur?” frågade Janeway. ”Vi är på väg till **Ted Sorensen** [John F Kennedys talsskrivare] för att tala om valkampanjen.... Guvernören ställer upp i presidentvalet.”

Novak svarade: ”Verkligen?”

Carter sa ingenting men visade upp ett maniskt leende.

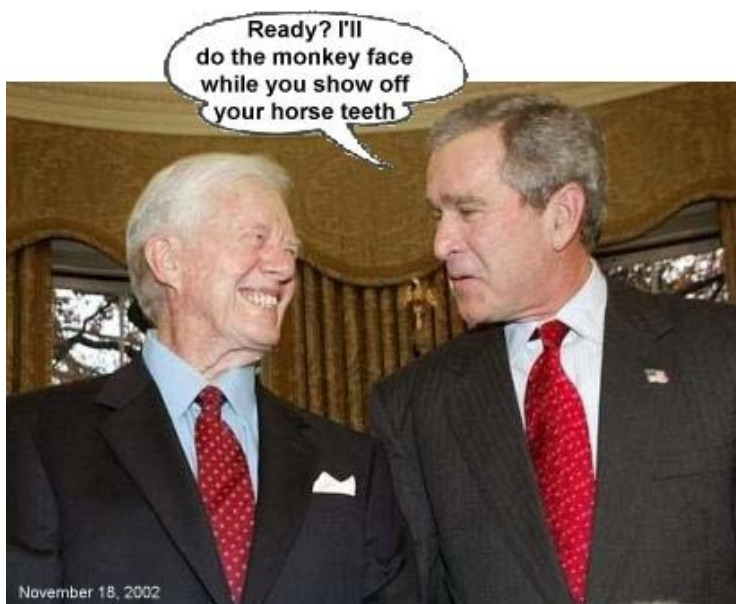
Novak minns hur Janeway också tidigare haft förkärlek för noviser, bl a som ett resultat av att han föraktade Kennedy-familjen.

Carter jobbar dock på via gräsrotsarbete och vinner stöd i Iowa och New Hampshire. Men när Carter för första gången framträder i riksmidia, en CBS-intervju, märker Novak att Carter ljuger inte mindre än fyra gånger.

När Novak tar upp detta med Carter vid en pressträff innehåller Carters svar ytterligare fem lögnar.

Han påstår att han arbetat med respekterade personer, som när Novak frågar dem, inte alls anser sig ha jobbat med Carter. När Carter talar om erkända experter som sina rådgivare, säger dessa när Novak ringer dom att de haft lunch eller möte med Carter någon gång för flera år sedan och inte alls anser sig vara hans rådgivare.

Carter framställer sig som en ärlig politiker i kontrast till Nixon, men visar sig vara

en lika flitig lögnare. Skillnaden är att Carter ler bättre.

Novak konstaterar att Carter har tur. Väljarna vill inte ha en antikrigskandidat efter bräckförlusten i valet 1972. Och Carter var inte med i Vietnamdemonstrationerna. Han framställer sig också som en troende mittenpolitiker från södern som står fri från korrupsionen i Washington.

Det räcker hela vägen till Vita huset.

Reagans revolution

Carters pinsamma presidentskap hade något gott med sig: det gjorde att republikanerna blev djärva nog att satsa på en Goldwater-konservativ, det vill säga radikal, kandidat:

Ronald Reagan.

Novak hade första gången hört Reagan nämnas som den radikalt frihetliga konservatismens framtidsman under presidentvalrörelsen 1964 av en av Goldwaters kampanjmakare.

Novak kunde inte se hur denne skådespelare som då inte ställt upp i något val – och nyss bytt från demokraterna till republikanerna (pga Kennedys passivitet när sovjetledaren Nikita Chrusjtjov byggde Berlinmuren 1962) – skulle kunna bli konservatismens fanbärare.

Reagan hade dock grundat marken genom omfattande föredragsturnéer för General Electric och som framgångsrik talare vid republikanska konventet. Han blev guvernör i Kalifornien i två perioder fram till 1975.

När Novak bokade Reagan till sin TV-show i slutet av 1978 intervjuade Novak honom i egenskap av äldre statsman. När showen var över frågade Novak på skoj om Reagan kunde tänka sig att ställa upp i presidentvalet 1980, och väntat sig ett nekande svar.

”Oh, boy. Det skulle jag gilla!”, sa 68-åringen.

Novak tappade andan.

Det som fick fart på Ronald Reagans kampanj var att han ställde upp på unge kongressmannen **Jack Kemp** och den skatterevolt han startat genom att föreslå ”supply-side economy”, dvs stora skattesänkningar även om man inte drog ner statsutgifterna lika mycket och därmed skapade budgetunderskott.

Ingen annan av presidentkandidaterna vågade sig på något så radikalt. Flera av Reagans egna medarbetare var tveksamma.

Men Reagan körde hårt och Novak skrev i sin kolumn att Reagan på detta sätt öppnade nya dörrar för demokratiska väljare. Dels arbetarna som genom sänkt skatt på lägre inkomster kunde leva på egen lön och bli mindre beroende av bidrag från det offentliga. Dels från väljare i södern, som reflexmässigt röstat på demokraterna men blivit trötta på den vänsterradikalisering som skett under 1970-talet.

Novak skriver: **”Ronald Reagan hade slagit in på en väg som i grunden skulle ändra amerikansk partipolitik för generationer framöver”.**

Få såg det så då.

Novak skrev under valkampanjen att Reagan bröt mark för republikanerna i den amerikanska södern, som sedan inbördeskriget dominerats av demokraterna.

Den uppfattningen var han ensam om i de etablerade medierna.

Och Reagan vann en jordskredsseger över Carter, som i södern bara vann sin egen hemstat Georgia.

Den politiska kartan hade ritats om, men få hade förstått vad som hänt.

Trots Reagans seger hade demokraterna kvar kontrollen i kongressen. Inför Novak sa ordföranden i finansutskottet att han skulle stoppa Reagans skattesänkningar. Han anade inte att större delen av demokratiska partiets kongressledamöter från södern skulle rösta för Reagans förslag under de kommande åtta åren. Och sänka skatterna mer än någonsin i historien.

Diskussion om Hayek och Bastiat i Ovala rummet

När Novak och hans kollega Roland Evans bad om och fick en halvtimmes intervju med den nye presidenten i Ovala rummet, bara två månader efter tillträdet 1981, berättar han hur förvånade de blev över att där möta endast presidenten och hans pressekreterare.

Normalt brukar flera seniora medarbetare sitta med när Novak intervjuar tidigare presidenter. Men Reagan skötte det själv. Också pressekreteraren lämnade snart rummet.

Reagan var imponerande i sin detaljkunskap, skriver Novak. Och för många i Sverige kanske det kommer som en överraskning att Reagan också visade sig beläst.

Evans frågade vilka filosofiska tänkare och författare som betytt mest för presidenten. Reagan funderade och Evans försökte hjälpa till genom att säga att Carter brukade tala om Reinhold Niebuhr.

Men Reagan behövde ingen hjälp. Han hade bara samlat sina tankar. Novak skriver:

*”Reagan citerade brittiska frihandlare från 1800-talet som **John Bright** och*

Richard Cobden, österrikiska marknadsekonomier från 1900-talet som **Ludwig von Mises** och **Friedrich von Hayek**. Han sa också att '**Bastiat** har betytt mycket för mitt ekonomiska tänkande'.

Bastiat? Evans och jag var tvungna att slå upp honom: Claude-Frederic Bastiat var en fransk ekonom på 1800-talet som argumenterade emot protektionism och socialism.

*Senare i intervjun talade Reagan om vänsterinriktade präster som influerats av **Reichenbachs** argument om en stor stat för att ta hand om de fattiga.*

Reichenbach? Återigen fick Evans och jag söka upp uppslagsverken. Hans Reichenbach var en tysk filosof i början av 1900-talet.

Reagan var bättre beläst än någon av oss."

Bush den äldre

Bob Novak reste med George Bush den äldre under dennes (misslyckade) kampanj i senatorsvalet 1968.

På den tiden tyckte Novak att Bush var ett framtidshopp.

Men när Bush vann presidentvalet 1988 misstänkte No-

vak att Bush inte stod bakom Reaganrevolutionen.

I sin kolumn skrev han: "Det finns en tendens inom Bush-lägret att avskriwa republikaner som låter som Reagan som 'crackpots'."

Och inom Bushs regering fanns olika syn.

Novak var under många år programledare i CNN (TV-program som *Evans & Novak* och *Crossfire*), och den bästa TV-intervjun någonsin anser Novak vara den som han gjorde våren 1989 med den nyss utsedde försvarsministern **Dick Cheney**.

Till Novak sa Cheney rakt ut att han inte trodde att **Michal Gorbatsjov** skulle lyckas reformera Sovjetunionen: "Du måste göra skillnad på vad Gorbatsjov försöker att göra och på vad han faktiskt kommer att kunna genomföra."

Cheney sa att han personligen inte trodde att Gorbatsjov skulle lyckas reformera sovjet-systemet. På frågan vad som i så fall händer, svarade Cheney att ingen kan förutse det, men ansåg att risken var stor för en återgång till hårdhänt kommunism.

Samma eftermiddag som man spelade in den här TV-intervjun hade Novak ett privat möte med nye utrikesministern **James Baker**.

– Din kollega Cheney har just sagt till mig att han tror att Gorbatsjov kommer att misslyckas, sa Novak till Baker när de satt sig ner.

Baker behöll sitt lugn, och sa "Det var *off the record*, förmodar jag".

– Nej, on record.

– Verkligen?, svarade Baker och visade viss oro. Novak fortsatte:

– Vi har det på band och sänder det i CNN imorgon.

– Verkligen!

Novak skriver att Baker verkade helt ställd.

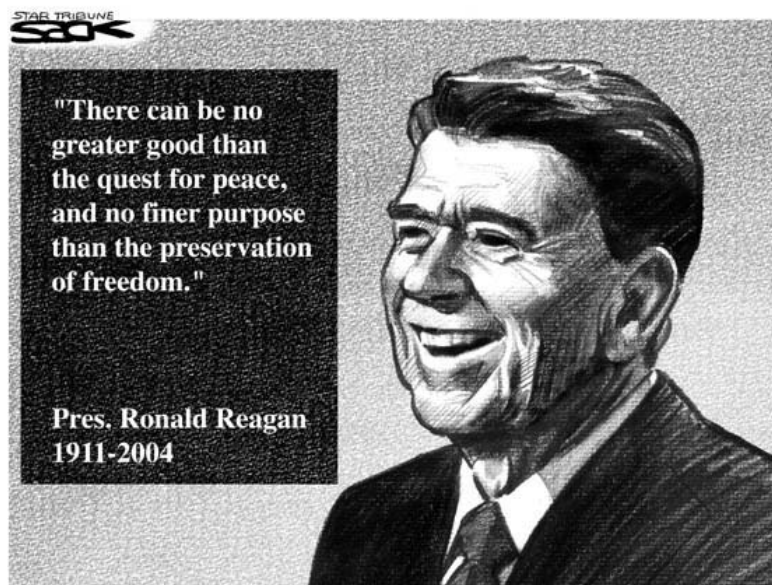
Ingen i väst hade före denna CNN-intervju med USA:s nye försvarsminister ens talat om att Gorbatsjov skulle kunna komma att misslyckas med sin reformering av Sovjetunionen.

Dick Cheney var först – även om han inte förutsåg den totala kollapsen för sovjet-systemet, som påbörjades bara ett halvår senare, i november då Berlinmuren öppnades.

Clinton ger lift i privatplan

Novak åkte till Michigan för att bevaka en konferens med demokratiska guvernörer och där partiets presidentkandidater skulle framträda, "de sju dvärgarna", som de kallas inför valet 1988. Arkansas okände guvernör Bill Clinton var inte en av dem.

Novak hade två gånger tidigare stött på Clinton, vid en presslunch och på ett flygplan där Clinton plötsligt slagit sig ner bredvid Novak och börjat prata om att Hillary och han nu kommit över "våra svårigheter".

Novak skriver att det var en ovanlig upplevelse, att en person han inte kände slog sig ner och började tala om sitt äktenskap. Men Clinton ville till denne kolumnist med nationellt inflytande förmedla budskapet att han var redo för nästa presidentvalkampanj om fyra år.

På morgonen efter debatten i Michigan skulle Novak flyga till Detroit, men planet var inställt och Novak sa med hög röst vid incheckningsdisken "Jag är körd!"

Då kommer Bill Clinton fram och frågar vad som hänt. När Novak förklarar sa Clinton, "Det är inget problem." Han hade ett privatplan som skulle ta honom tillbaka till Arkansas, men flög gärna förbi Detroit.

Men det blir en omväg för dig, sa Novak. Ja, men jag vill hjälpa dig, sa Clinton.

Novak skriver att han som journalist inte borde gått med på detta, men han ville så gärna fullfölja sitt program, så han lät Clinton skjutsa honom (i ett privatplan som av ett företag i Arkansas ställts till guvernörens förfogande).

"Flygturen tog bara en halvtimme, och Clinton talade med mig oavbrutet hela vägen. Han uttryckte oro över att hans parti hade gått alltför långt åt vänster."

Clinton och de demokratiska guvernörerna tyckte bra om sin kollega, **Michael Dukakis**, men de stöttade honom inte eftersom de inte trodde han skulle kunna vinna mot vicepresident George Bush.

De fick rätt.

En iskall Hillary Clinton på middag

Trots Clintons försök att ställa sig in hos Novak, blev Novak allt mer kritisk mot Clinton under dennes presidentkampanj 1992.

Clinton svarade på Novaks fråga under en pressträff att han "inte kom ihåg" den dag då regeringen avskaffade den allmänna värnplikten 1969.

Ingen trodde honom, skriver Novak. Alla män som var i den åldern minns med glädje den dag då risken att skickas till Vietnam upphörde.

I sina kolumner beskrev Novak Clinton som en utpräglad vänsterman som försöker klä sig som en mittenman.

Även om alla presidenter, utom Kennedy och Reagan, känt aversion mot Novak så var fiendtligheten från Vita huset aldrig så stark som när Bill Clinton installerades, skriver Novak.

Det hade gått så långt att programledarna i CNN under den direktsända bevakning av Clintons installation och parad till Vita huset, när limousinen passerade ett visst hus, sa: "Nu får presidenten se upp. Han passerar Robert Novaks bostad."

Novak skiljer dock på politik och person. När han en dag 1998 får samtal från huvudkontoret att en ny skandal briserat,

presidenten ska ha haft sex med en praktikant i Ovala rummet, gjorde Novak ingen stor sak av skandalen.

Medan även supportrar till Clinton trodde att han skulle tvingas avgå i förtid, var Novak övertygad om att han skulle kunna sitta kvar. Även när riksriktprocessen inleddes, menade Novak att en sådan affär inte är skäl nog för avsättning.

Förmodligen tinade det upp Clinton något, för när Novak var värd för en viktig och traditionell middag där presidenten alltid deltog, hade Clinton inga problem att snacka avspänt med Novak under den fyra timmar långa middagen.

Trots att Lewinskyskandalen rullades upp, kunde Clinton inte hålla sig, utan frågade Novak, "VEM är den där kvinnan?!". När en vacker kvinna passerat deras bord.

En som inte tinat upp var **Hillary Clinton**. Hon kunde inte förlåta att Novak bjudit talmannen Newt Gingrich att middagstala. Första damen var försenad, meddelade hennes stab, så middagen började utan henne. När Gingrich hållit sitt

tal, dök en iskall Hillary Clinton upp.

George W Bush erkänner inte misstag

Novak hade i årtal försökt få Texas-guvernören **George W Bush** att ställa upp på en TV-intervju, men medarbetaren Karl Rove hade alltid avböjt. Först när Bush kandiderade till president blev det aktuellt, 1999.

Efter intervjun sa kollegan Evans att han var imponerad av hur rak Bush varit. Novak höll med. Bush var insatt och hade sin strategi klar för sig.

Att han skulle bli president var ingen överraskning.

Men Novak överraskades av vilka medarbetare Bush utsåg. Framför allt till posten som finansminister: **Paul O'Neill**.

Under sin tid på *Wall Street Journal* hade Novak bevakat den ekonomiska politiken och O'Neill varit mer en storbolagsdirektör än ekonomisk politiker. Novak fick en frukostintervju med finansministern strax efter tillträdet 2001. Och när Novak frågat vad han ansåg viktigast just nu, svarade finansministern: "arbetsmiljön". Vad hade finansministern med den frågan att göra? Han ansåg den vara viktig, inte minst för dem som arbetade på finansdepartementet...

Sedan började han babbla om en annan fråga som han inte heller hade ansvar för: nationella sjukvårdssystem. O'Neill lyfte fram det program han som

vd på Alcoa initierat för de anställda där.

När Novak frågade om skattesänkningar visade O'Neill inget engagemang. Novak skriver: "Jag misstänkte genast att Bush gjort ett fruktansvärt misstag i valet av O'Neill som talesman för Bushs ekonomiska politik. Otroligt nog lät Bush honom sitta i två år innan han sparkade honom. Detta var inte en president som fann det enkelt att erkänna misstag."

Det är nog en riktig beskrivning.

Giuliani vann när demokraterna missförstod New York

Novak bevakade borgmästarvalet i New York 1993. Demokraternas valstrateg menade att Rudy Giuliani hade begått så många misstag att han inte kunde vinna.

Vad hade Giuliani gjort? Han hade kallat en svart man som mördat en polis för "urban terrorist". Och under sista valveckan lovade han att arrestera fler narkotikalangare, vilket enligt demokraternas valstrateg skulle stöta bort judiska och spansktalande från republikanerna.

Novak skriver: "Jag köpte inte det. Jag trodde demokraterna missuppfattade New York på samma sätt som de missuppfattade hela landet."

Och Giuliani vann valet mot sittande borgmästaren David Dinkins med 49% mot 46%. Och Giuliani omvaldes

1997 med 56% mot 43% för demokraternas kandidat.

Novak min typ av kommentator

Jag tycker det är synd att den typ av kommentator som Bob Novak varit är på väg ut, också i USA.

Hela Novaks gärning präglas av integritet. Han har aldrig gjort hemlighet av att han sympatiserar med borgerliga värderingar, men har alltid rapporterat det han fått veta. Även när det skadat politiker vars värderingar han delar, eller skadat honom själv, eftersom han gjort vänsterpolitiker så arga att de inte låtit sig intervjuas av honom.

I boken framgår att hans uppdragsgivare, den mediebransch som blivit alltmer vänstervriden, ofta behandlat honom illa men att han – tack vare den fria konkurrensen – alltid kunnat ställa olika medieföretag emot varandra och tvingat dem att betala honom för den kompetens och de läsare han bidragit med.

Man kan säga att hans läsekrets räddat honom. För i USA kan inte ens medievänstern bortse från kommersiella aspekter. Men för nya begåvningar med samma integritet och värderingar är det ytterst svårt att slå igenom. Till och med i Amerika. ●